



Садржај

Бајка месеца: Златокоса

- 1 Ивица и Марица
- 2 Права љубав
- 3 Зечеви и мишеви
- 4 Цврчак и мрав
- 5 Лисица и врана
- 6 Зец и корњача
- 7 Принц жабац
- 8 Пинокио
- 9 Мудри Пека
- 10 Рода и лисица
- 11 Сунце и Ветар
- 12 Храст и трска
- 13 Дивљи Цветак
- 14 Наивни сељак
- 15 Разиграни чајник
- 16 Краљ Мида
- 17 У јединству је снага
- 18 Поштени Јован
- 19 Изгубљени јежић
- 20 Млекарица
- 21 Ко ће окачити звонце мачки?
- 22 Лав и миш
- 23 Краљица загонетања
- 24 Похлепни пас
- 25 Виле из лала
- 26 Лисица и петлић
- 27 Два пријатеља
- 28 Стева и ждрал
- 29 Цин и кројач
- 30 Стојан и ексер
- 31 Тома Палчић





Бајка месеца

Златокоса



Златокоса

У давна, прадавна времена, један брачни пар без деце живео је у кућици из које се пружао поглед на прелепу башту. Сваког дана молили су Бога да им дарује дете. Једнога дана, он је услишио њихове молитве. Коначно су чекали бебу!

Дани су им били испуњени срећом, али авај! Жена се разболела. Ништа није могла да једе и њен муж се бринуо да ће му на очи ископнети. Покушао је да јој заголица апетит разним посланицама, али све је одбијала. „Мораш нешто јести, срце моје“, преклињао ју је. „У суседној башти расте биљка која се

зове матовилац. Оздравила бих кад бих је окусила“, прошапутала је жена. Мужу је зазебло око срца кад је чуо те речи. Башта је припадала злој вештици, која никога није пуштала ни да приђе капији. Али толико је волео своју жену да је одлучио да оде у башту кад вештица не буде код куће. Једног дана, указала му се прилика, па је ушао у башту. Али само што је убрао један струк и кренуо назад, вратила се вештица. „Лопове! Како се усуђујеш да ми провалиш у башту?“, урнула је. Запретила му је тешком клетвом.

Човек је пао на колена и почео да

је моли. „Молим те, не куни ме. Жена ће ми умрети ако не поједе ову биљку. Трудна је и болесна.“ Вештица је застала да размисли. „Пустићу те под једним условом. Предаћете ми бебу кад се роди.“ Шта је несрећник друго могао осим да пристане?

Однео је биље жени, а она је убрзо неким чудом оздравила и родила прелепу девојчицу. Међутим, вештица је дошла по свој део погодбе и узела им малену. Одвела је Златокосу – то име јој је дала – далеко, далеко, и затворила је у високу кулу. На кули није било врата нити степеница. Само једно прозорче на врху.



Зла вештица била је једино биће које је Златокоса икад видела. Девојчица је израсла у раскошну лепотицу прелепих очију, очаравајућег гласа и дугачке, веома дугачке златне косе. По цео дан је самовала, певала и плакала.

Зла вештица јој је доносила храну сваког дана. Стала би у подножје куле и узвикнула: „Златокоса! Златокоса, спусти плетеницу!“ Златокоса би тада кроз прозор избацила дугачку плетеницу. Вештица је њену плетеницу користила као уже да се узвере уз кулу.

Једнога дана туда је пролазио zgodни принц и зачуо песму. Заљубио се у тај предиван глас и свакога дана кришом долазио да је слуша. Тако је једном видео како се вештица успиње уз кулу помоћу Златокосине плетенице.

Сутрадан је и сам позвао Златокосу. „Спусти плетеницу“, казао је. Потом се успео до врха куле. Долазио јој је тако сваке вечери.

Али авај! Вештица их је ускоро затекла заједно. Гурнула је принца кроз прозор, а он је пао у трње, које му је ископало очи. Златокосу је

прогнала у пустињу на другом крају света.

Пролазиле су године. Слепи принц је сам тумарао по свету, а пут га је коначно нанео у ону пустињу. Једног дана, зачуо је познати глас како пева. Пустио је да га глас води и нашао Златокосу. Радосно су пали једно другом у загрљај. Сузе радоснице скотрљале су се низ Златокосино лице баш на принчеве капке, а његове угашене очи оживеше и он поново прогледа.

Принц је одвео Златокосу у своје царство и заувек су срећно живели.



1 Ивица и Марица

Сиромашни дрвосеча и његова жена имали су двоје деце, Ивицу и Марицу. Њихова мајка умрла је још док су били мали, а дечица су остала неутешна. Отац се поново оженио, али маћеха им је била веома сурова особа. Једног дана повела је децу дубоко у шуму и оставила их тамо. Довитљиви Ивица путем је просипао мрвице по земљи да би по том трагу могли да се врате кући. Али авај! Птице су позобале све мрвице и деца нису могла да нађу пут до свог дома.

Брат и сестрица су залазили све дубље у шуму. Огладнели су и уморили се. Коначно, после дугог пешачења, избили су пред кућицу направљену од чоколаде, разних слаткиша и колача. „Види, Ивице! Цигле од чоколаде!“, одушевљено је



викнула Марица, па обоје навалише да ручкају.

Али у кућици је живела зла вештица. Кад је угледала Ивицу и Марицу, пожелела је да их поједе. Зграбила је дечицу, бацила их у кавез и закључала га. Решила је да прво скува супу од Ивице и поједе га. Зато је приставила на огњиште огроман казан пун воде. Уто је Марица успела да се извуче из свог кавеза.

Залетела се и злу вештицу с леђа тако јако гурнула да је ова упала у кључалу воду. Заурлала је од бола и одмах испустила душу. Ивица и Марица су пронашли силно благо које је лежало по кућици. Све су понели кући. Код куће их је дочекао само отац, пресрећан што их види. Зла маћеха је у међувремену умрла, а дечица и отац никада више нису гладовали.

2 Права љубав

Живели једном краљ и краљица који су жарко желели бебу. Усрдно су се молили, а Бог им је коначно услишио молитве и подарио им малог дечака. На несрећу, дечак је имао главу магарца. Ипак, сви су га волели због његове добре нарави.

Једног дана је млади принц шетао шумом и угледао свој одраз у језеру. Јако се растужио и без поздрава отишао из свог краљевства. Путовао је светом и доспео у удаљено

краљевство. Одушевљен његовим раскошним гласом, тамошњи краљ поставио га је за дворског музичара. Заволели су га сви, чак и принцеза. Пожелела је да се уда за њега. Краљ је пристао и приредио је велику свадбу. Кад се млади пар увече повукао у своје одаје, принцеза је пољубила мужа. Тада њему отпаде магарећа глава и пред њом се нађе прелепи принц! Права љубав поништила је чини бачене на принца! Млади пар је био пресрећан и живео у радости и весељу.



3 Зечеви и мишеви

Једна породица зечева бегала је наврат-нанос кад год би им се нека животиња приближила јер су се силно плашили да ће их придошлица изгазити.

Тако су се једном претравили кад су из оближње шуме зачули топот коњских копита. Одлучили су да им је боље да умру него да стално живе у страху. Решили су да се утопе у реци и спустили се до њене обале. Док су хитали према води, видели су како мноштво мишева бежи од њих! Схватили су да су се мишеви уплашили више него они! Нису могли да се начуде! „Мислили смо да смо једина ситна створења која живе у страху. Али ове мајушне животињице боје се више од нас!“

На срећу, одлучили су да се врате у своје рупе, и од тог дана више се нису плашили.



4 Цврчак и мрав

У једној башти живела су два добра другара, цврчак и мрав. Баш је почело пролеће и цврчак је по цео дан уживао свирајући, певајући и плешући на сунцу. За то време, мрав је напорно радио. Скупљао је храну за зиму и складиштио је у кући.

Цврчак није разумео зашто мрав то ради, па му рече: „Хеј, Мраве! Зашто не изађеш да се играмо?“

Мрав му одговори: „Не могу. Скупљам зимницу, јер

кад дође зима неће бити ничега за јело.“

Цврчак му се на то насмеја и упита га: „Па зашто сад бринеш о томе? Хране има у изобиљу!“ А затим је наставио да свира док је мрав вредно радио.

Дошла је и зима, а цврчак није могао да нађе ни зрнце хране. Гладовао је и од слабости је једва могао да се помери. Кад је видео како вредни мрав ужива у изобиљу у свом дому, схватио је колико је био лако-мислен.





5 Лисица и врана

Једнога дана угледала лисица врану како стоји на грани с комадом сира у кљуну. Пошто је лија била много гладна, помислила је: „Кад бих могла да уграбим то парче сира!“

Мућнула је главом, па јој је синула идеја. Решила је да ласка врани и поче да је хвали на сва уста. „О, како си ти једна лепа и паметна птица! Још само кад би ти глас био љубак као стас!“

Врана је била веома поласкана. Хтела је да докаже

лији да пева као славуј, па је отворила кљун да запева и оно парче сира испаде јој из уста и паде на земљу! Лукава лисица, зграбивши сир, поче слатко да се смеје: „Ха-ха-ха, ти можда имаш гласа, али памети свакако немаш.“

6 Зец и корњача

Срео зец корњачу, која је полако корачала ка пијаци. Пошто је био ташт, почео је да исмева њену спорост. Али добродушна корњача му одговори: „Јесте да имам кратке ноге, али могу да те победим у трци.“ Сујетни зец се насмејао и помислио: „Ма, могу да је победим за секунду.“ Радо је прихватио изазов.

Сутрадан су се састали, а знак за почетак трке дао је ујка Слон, који је и иначе пресуђивао све спорове

у џунгли, урличући: „Припрема! Позор! Сад!“ Зец се осврнуо на пола пута и угледао како корњача мили далеко иза њега. Помислио је: „Баш бих могао да одспavam. Брз сам и с лакоћом ћу је победити.“ Опружио се у хладу оближњег дрвета и захркао. Тако га је затекла корњача кад га је сустигла.

Кад се пробудио, зец је схватио да је трка већ завршена. Корњача је стигла на циљ и победила! Њена одлучност и упорност победиле су зечев природни таленат.



7 Принц жабац

У давна времена, живела прелепа принцеза која је имала златну лопту. Док се играла њоме једног дана у башти, лопта јој је упала у језерце. Принцеза се јако узнемирила и није знала шта да ради. И док је беспомоћно седела и плакала, из језера искочи жабац и упале јој право у крило. „Зашто плачеш, мала принцезо?“, запита жабац. Она му исприча шта се догодило са златном лоптом. Ружни жабац јој рече: „Могу да ти помогнем, али шта ћеш ми дати заузврат?“ „Даћу ти шта год хоћеш“, обећала је принцеза. И жабац истог тренутка нестале у језеру и дохвати јој лопту. Принцеза је била веома срећна. Жабац је подсети: „Сети се да си ми обећала све што пожелим. Па, желим да будемо пријатељи и да једем и спавам у твом дворцу.“



Принцези је та идеја била грозна, али пристала је и отрчала назад у дворца.

Сутрадан је видела да је жабац чека. „Дошао сам да живим с тобом у дворцу“, казао је. Чувши то, принцеза је бризнула у плач и отрчала свом оцу. Кад је краљ чуо шта је принцеза обећала жапцу, рекао је: „Обећање је обећање и мораш да одржиш реч. Мораш му дозволити да остане.“ И даље је била јако

љута, али није имала избора и пустила га је да живи ту. Вечерао је из њеног тањира и затражио јој да га ушушка у свој кревет, баш крај себе. Принцеза га је бесно дохватила и треснула о под.

Истог тренутка, жабац се претворио у предивног принца! Рекао јој је да га је зачарала зла вештица. Принцеза се одмах заљубила у згодног момка. Живели су срећно до краја живота.

8 Пинокио

Сиромашни столар Ђепето прехрањивао се тако што је правио и продавао лутке. Док је једном тако дељао лутка из цепанице, дрво је јакнуло: „Јој! То боли!“ Лутак је оживео! Ђепето му је надегнуо име Пинокио. Пинокио је желео да буде као и сви други дечаци и да иде у школу. Сироти Ђепето, морао је да прода свој једини капут да му купи књиге и свеске. Међутим, док је Пинокио једног дана ишао у школу, пажњу

му је привукло луткарско позориште. Жудео је да одгледа представу, али није имао новца за карту. Зато је продао књиге и свеске. Помешао се с луткама из позоришта и остао с њима. Предвече је Ђованију, страшном власнику луткарског позоришта, затребало дрво за ватру, па је зграбио Пинокија. Лутак поче да плаче и преклиње за свој живот, причајући све о свом сиротом оцу. Ђованију би жао, те пусти Пинокија. Пинокио се опрости с Ђованијем и луткама, па оде својој кући.





9 Мудри Пека

У сеновитим дубинама афричке цунгле живео је зека Пека. Био је јако паметан, али желео је да стекне и мудрост.

Упути се он тако једног дана код добре вештице, која је такође живела у прашуми. Кад је чула шта он жели, казала је: „Видећемо! Али прво ми донеси живог питона!“

Пека је откинуо најдужу грану с оближњег дрвета и запутио се ка питону. „Питон, љутић, танак као прутутић!“, поче да га изазива. Питон се разљутио и узвратио му: „Нисам ја тако мршав као што мислиш! Дођи овамо да се упоредимо!“ Наравно да је хтео да докаже Пеки да је у праву. Али чим се питон испружио колико је дуг, паметни зец га за трен

ока свеза за грану. Одвео га је тако вештици, која се јако обрадовала. Међутим, одлучила је да га стави на још једну пробу.

„Доведи ми рој пчела“, захтевала је. Шта ће Пека – смислио је мудар план. Издубио је једну бундеву, насуо унутра мало меда и закачио је за грану. Није прошло неколико минута, а рој пчела, привучен мирисом меда, улете у бундеву. Пека хитро затисну отвор бундеве и однесе је вештици. То је оставило дубок утисак на добру вештицу.

Мудри зека је положио све испите на које га је вештица ставила, а она је одлучила да га награди. Нацртала му је тамну пругу између ушију да би сви знали да је то веома паметан и мудар зека. Од тог дана, сви афрички зечви имају тамну пругу између ушију.

10 Рода и лисица

Мудра лија пожелела је једног дана да насамари неког наивка. Пошто је у близини стајала рода, лија јој приђе и слатким гласом поче да прича како би желела да буду пријатељице. У то име, позвала је роду у свој дом на вечеру.

Кад је рода дошла у госте, лија је послужи супом. Супа је била сласна и укусна, али лија ју је намерно сипала у тањир јер је знала да рода због свог дугачког кљуна неће моћи да једе из тањира. И заиста,

рода није могла ни гутљај да попије, али је љубазно разговарала са својом домаћицом и отишла кући празног стомака. Сутрадан је позвала лију да јој узврати посету.

Рода је скувала укусну рибљу чорбу. Сервирала ју је гошћи у крчагу с уским дугим грлом. Узалуд је гладна лија покушавала да угура њушку у танко грло крчага; могла је само да мирише предивну чорбу. Тако се лија покуњено вратила кући још гладнија него што је отишла у госте.



11 Сунце и Ветар

Свађали се Сунце и Ветар око тога ко је од њих двоје јачи. И никако нису могли да се усагласе.

Баш тада наишао је путник намерник. Угледавши га, Ветар рече: „Јачи је онај који натера овог путника да скине капут.“ Ветар је решио да се први опроба, па је задувао и усковитлао се и јурнуо што је јаче могао, али путник се само још боље увио у капут, стегнуо га и наставио да корача. Коначно је Ветар одустао и пустио Сунце да покаже своју моћ. А Сунце је засијало. Било је све топлије и топлије док врућина не постаде неподношљива, па је путник коначно скинуо капут.

Сунце је доказало своју премоћ и било је врло задовољно што је победило.



12 Храст и трска

Снажни храст и витка трска расли су заједно у пољу. Храст је био сав поносан на своју висину и снагу, а трска је била скромна и само је ћутке слушала док се храст хвалисао на сав глас.

Једног дана, док је поветарац ћарлијао, храст поче да се руга трсци. „Ех, тршчице! Тако си мала и слабашна да ће те одувати најмањи дашак ветра. А гле мене! Стојим усправно и одолевам

и најјачим олујама!“ Трска је ћутала.

Изненада, ветар промени правац и јаче задува. Очас посла снажна олуја захвати поља и поче да бесни. Трска је била савитљива и ураган ју је савијао и повијао. А уображени храст стајао је усправно и покушавао да пркоси непогоди. Међутим, олуја је била јача и ускоро је изломилa гране храсту, а затим га и преломила напола. Тада је схватио да није требало да исмева трску.



13 Дивљи Цветак

Живела једном девојчица која се звала Дивљи Цветак, и по цео дан је продавала цвеће. Увече је од те зараде куповала храну и носила је својој млађој браћи, која су је много волела. Док је једног дана брала беле раде у шуми, изненада се разболела. Вратила се кући раније него иначе и била је јако тужна јер није зарадила за храну. Али анђели с неба видели су да девојчица и њена браћа немају шта да једу, па

су током ноћи сишли и бринули се о њеном цвећу док јој није било боље.

Кад је оздравила и погледала кроз прозор у врт, Дивљи Цветак је схватила да њено цвеће не само да се није осушило него је још лепше. Чудом се чудила ко је то био тако љубазан и старао се о цвећу. А кад је опет с корпом цвећа отишла на пијаци, није могла да се одбрани од навале муштерија! Вратила се кући с обиљем хране и поклона за своју браћу.



14 Наивни сељак

Сељак и његов син решили да продају магарца, па га ставили у колица да се животиња не би умарала. Видевши то, сељани су се слатко насмејали. „Ко је икад возио магарца у колицима?“, говорили су. Сељак се забринуо,

па је истоварио магарца и зајахао га. Али људи су онда коментарисали: „Гледај ти оног себичњака! Засео на магарца, а оно јадно дете трчи за њим!“ Сељак сјаха, посади сина на магарца, па га поведе. „Види ти малог! Седи, а стари отац му се мучи и пешачи!“ Сад се и

сељак попео на магарца, па су обојица јахали. „Злих ли људи, побогу! Убише ону јадну животињу!“, викали су на њих. Зато обојица сјахаше, свезаше магарцу ноге, протурише грану и понесоше га тако на раменима. Уплашени магарац поче да се бацака, па упаде у реку и удави се.

